

Sygn. akt: **X K 659/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 31 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy - G. P. w G. X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 roku na posiedzeniu

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **C. O. (1)**, syna S. i F. z domu S., urodzonego (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 maja 2017 roku w G. prowadził pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...), czym naruszył orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku sygn. akt II K 398/15 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres od 9 czerwca 2015 roku do 9 czerwca 2017 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **C. O. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki określony w art. 244 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 659/17

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyroku z dnia 31 sierpnia 2017 roku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. uzasadnienie zostało ograniczone jedynie co do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć, stosownie do art. 424 § 3 k.p.k.

Względem C. O. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 maja 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 398/15 orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat od 9 czerwca 2015 roku do 9 czerwca 2017 roku.

Nie zważając na powyższe w dniu 5 maja 2017 roku C. O. (2) około godziny 8.40 jechał samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...), gdzie na wysokości ul. (...) w G. został zatrzymany do rutynowej kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji – M. S. i P. P..

W toku kontroli ustalono, iż względem C. O. (1) wskazanym wyżej wyrokiem orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. W związku z tym C. O. (1) zatrzymano, pouczone o jego prawach i obowiązkach i przewieziono do KP II w G. celem podjęcia dalszych czynności z jego udziałem. Samochód został zabezpieczony we własnym zakresie.

dowody: odpis wyroku k. 15-16; karta karna k. 28, zeznania świadka M. S. k. 5-5v.; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 20-21; protokół zatrzymania osoby k. 2-2v.; protokół kontroli osobistej k. 4-4v.

C. O. (2) ma wykształcenie średnie. Jest żonaty i ma trójkę dorosłych dzieci, z czego jedno pozostaje na jego utrzymaniu. Pracuje jako operator podnośników koszowych w firmie (...), osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 1600 zł brutto miesięcznie. Posiada majątek w postaci samochodu osobowego marki M. (...), rocznik 2001 o wartości około 3000 zł. Leczony na zmiany ciśnienia krwi, nie był leczony neurologicznie, ani odwykowo. Leczony psychiatrycznie. Był uprzednio karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości w 2015 r.

dowody: dane osobopoznawcze k. 20-20 v.; dane o karalności k. 28; odpis wyroku k. 15-16

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2017r. Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku:

1. uznał oskarżonego **C. O. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki określony w art. 244 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego C. O. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż wydany w stosunku do oskarżonego wyrok zapadł w trybie określonym przez art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. Zgodnie z przytoczoną normą art. 335 § 1 k.p.k. Prokurator może zamiast z aktem oskarżenia wystąpić do Sądu z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających też prawnie chronione interesy pokrzywdzonego, jeżeli oskarżony przyznaje się do winy, a w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Sąd może natomiast wniosek taki uwzględnić, jeżeli uzna, że zachodzą okoliczności wskazane w tych normach (art. 343 k.p.k.). W przedmiotowej sprawie warunki, określone powyższymi normami, niewątpliwie zostały spełnione. Prokurator złożył stosowny wniosek, okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, jak i jego wina – m.in. w oparciu o treść złożonych przez niego wyjaśnień - nie budziły wątpliwości Sądu. Z tego też względu Sąd stwierdził, iż zachodziły przesłanki formalne dla uwzględnienia złożonego przez Prokuratora wniosku.

Wobec zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał oskarżonego C. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu oskarżeniem czynu.

Sąd zważył dalej, iż czynu określonego w przepisie art. 244 k.k. dopuszcza się ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W okolicznościach sprawy C. O. (2) w dniu 5 maja 2017 roku w G. niewątpliwie wypełnił znamiona wskazanego występku jadąc samochodem osobowym, w sytuacji, gdy obowiązywał go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 maja 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 398/15. Zakaz ten pozostawał aktualny w dacie czynu.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu C. O. (2) był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Jednocześnie Sąd zważył, że C. O. (2) przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyraził krytycyzm w stosunku do swojego zachowania i wniósł o dobrowolnie poddanie się karze. Prokurator Prokuratury Rejonowej G. – Ś. złożył wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie kary uzgodnionej z oskarżonym C. O. (2) za przestępstwo z art. 244 k.k. w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz o obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi i opłatami.

Rozważając kwestię kary dla C. O. (1) za tak opisany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Sąd jako okoliczność obciążającą C. O. (1) uwzględnił dość wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego występkę wyrażający się w sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, a także motywacji sprawy. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż przestępstwa tego dopuścił się z winy umyślnej, tym samym w pełni świadomie łamał obowiązujący porządek prawny. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony przyznał się do winy, złożył wyjaśnienia i wyraził skruchę. Uwzględniając zatem wszystkie stawiane karze cele, Sąd doszedł do przekonania, że kara ograniczenia wolności zaproponowana przez Prokuratora urzeczywistni je pełniej aniżeli kara grzywny albo pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Znaczenie przy tym ma w szczególności, że C. O. (1) nie sposób określić mianem osoby zdemoralizowanej. Mając powyższe na względzie należało przyjąć, iż karą adekwatną do jego przewinienia i jednocześnie wystarczającą dla uświadomienia oskarżonemu naganności jego zachowania będzie właśnie kara ograniczenia wolności w wymiarze 6 miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 zł tytułem opłaty, stwierdzając, że osiąga on stały miesięczny dochód i jest w stanie ponieść te wydatki. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.